

Garanti for, at det vil blive fældet rigtigt. Men hvis man endelig gaar over til Skønnet, hvis man mener, at Købesummen kan sættes ned af Afsløningskommissionen, dersom den, beregnet paa almindelig Maade, vil blive uforholdsmæssig høj, synes det mig at være en klar, logisk, ren Konsekvens, at man ogsaa erkender, at hvis det viser sig, at Købesummen, beregnet paa almindelig Maade, vil blive ganske uforholdsmæssig lav, maa man ogsaa indrømme Afsløningskommissionen en Beføjelse til paa samme Maade at sætte Købesummen op. Det ene maa jo svare til det andet. Vil man kun tillade, at Købesummen nedsættes, og ikke, at den forhøjes, er det en Begunstigelse for Brugeren og en Forringelse for Ejeren, som jeg ikke kan anse for rigtigt.

Endelig maa jeg i § 7 nævne Bestemmelsen i Slutningen, den sidste Linie om, at Værdien af Jagtretten ikke skal tages i Betragtning. Det er muligt, at Jagtretten for de Ejendommers Vedkommende, her er Tale om, ikke spiller nogen Rolle, at den maaske endog ikke har egentlig Pengeværdi, og naar det er Tilfældet, giver det sig af sig selv, at den ikke kommer i Betragtning ved Vurderingen, men her siges det uden videre, at Værdien af Jagtretten ikke skal komme i Betragtning; altsaa selv hvor Jagtretten har en paaviselig Pengeværdi, skal man bortse derfra. Dette forekommer mig at være en Uret mod Ejeren. Her tager man altsaa en virkelig Værdi fra ham uden at give nogen Erstatning.

Jeg kommer nu til Bestemmelsen i Lovforslagets § 9, der omhandler, hvorledes den Obligation skal affattes, som Køberen vil have at udstede til Sælgeren. Efter det oprindelige Lovforslag skulde Obligationens Beløb svare til Kapitaliseringsværdien af Brugsafgifterne, og Obligationen skulde henstaa, saa længe som Brugsforholdet skulde have Varighed. I Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget af Folketinget, er disse Regler omskrevne. Dér er det bestemt, at Obligationen skal ændre 3/5 af Vurderingssummen, hvad enten denne bliver større eller mindre end Kapitaliseringsbeløbet, og dernæst, at Uopsigeligheden af Obligationen kan strækkes endog langt ud over den Tid, da Brugsforholdet skulde bestaa. Det forekommer mig, at Regeringsforslaget i den Henseende maa have Fortrinet. Der er ingen Tvivl om, at Regeringsforslagets Regler er de rationelle, de er ligefrem affødte af de paagældende Forholds faktiske Karakter. Den Affattelse, som Folketinget har givet Paragraffen, er af samme Grund

irrationel, fordi den afviger fra det, som Forholdets egen Karakter maatte medføre, og jeg ser heller ikke, at der i Folketingsudvalgets Betænkning anføres andet til Støtte for denne Ordning, end at det er lempeligere Vilkaar for Brugeren. Ja, det kan jo være rart og behageligt for Brugeren at opnaa disse lempeligere Vilkaar, men man maa erindre, at man kun kan lempe Vilkaarene for hans Vedkommende ved samtidig at lægge Baand paa Ejeren, man kan kun forøge Fordelene for Brugeren ved at formindske dem for Ejeren, og jeg tror derfor ikke, at den Omstændighed, at Afgørelsen er lempeligere, det vil sige fordelagtigere og behageligere for Brugeren, kan motivere, at man træffer en Bestemmelse, som i tilsvarende Grad gaar ud over Ejeren.

Jeg har hermed gennemgaaet de to Hovedpunkter, med Hensyn til hvilke jeg mener, at Lovforslaget bør underkastes et Gennemsyn. Jeg kunde i denne Sammenhæng have lyst til at nævne endnu nogle enkelte Punkter, hvor jeg tror, at det vil være rigtigt at gennemgaa Lovforslaget kritisk.

For det første skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa § 16. Jeg er enig i de Betragtninger, som i den Henseende fremkom fra den ærede foregaaende Taler. Jeg mener ligesom han, at der ikke er nogen virkelig Grund til at blande Staten ind i dette Forhold, naar man træffer Bestemmelse om Fæsteforholdenes Afsløning. Naar man byder Brugeren saa liberale Vilkaar som dem, der her er Tale om, og som der under alle Forhold vil blive Tale om, synes det mig, at det maa blive hans Sag, om han vil modtage dem eller ikke; hvis han ikke vil modtage dem, finder han sig bedre tjent ved at lade være at købe, finder jeg ingen Grund til at blande Staten ind i Forholdet og tvinge Ejeren til at overlade Staten sin Ejendom. — Dernæst forekommer det mig ogsaa, at man gaar Ejeren for nær i § 17 ved de Regler, som man her foreskriver med Hensyn til de Huse, som Ejeren beholder. Det er vist at gaa Ejeren lovlig nær, naar det hedder, at han ikke maa tage større Afgift end 3 pCt. af Ejendommens Skyldværdi, og det er vist ogsaa et for stærkt Baand at lægge paa ham, naar det hedder, at han ikke maa bortleje eller bortforpagte sine Huse paa kortere Aaremaal end 7 eller 8 Aar, alt efter som der anvendes en 7 eller 8 Marks Drift, endog bortset fra, at Regelen vist ikke altid vil passe. Det er sagt mig, at der ofte er Tale om Huse, hvortil der blot hører Haver, og hvor derfor Spørgsmaalet om 7 eller 8 Marks Drift er fuldstændig upraktisk. Det følger